

БОЖИЯТА СКРЪБ ЗА НАРОДА МУ

Дейвид Уилкерсън
15 Май 1985

Крайната цел на църквата на Исус Христос е славна победа. В края на краищата, портите на ада никога няма да тържествуват над истинската църква, която е невидимото тяло на Исус Христос на земята.

Предполага се, че тя е славна църква, без петно или бръчка, измита от кръвта на Агнето. Но всеки човек с духовно разбиране може лесно да види, че църквата на Исус Христос в наши дни не е победоносна спрямо греха или врага. Тъжното и жалко състояние на много вярващи, носи голяма скръб на нашия Господ.

Сатана тъпче цели множества Божии хора, почти когато си поиска. Живота на милиони вярващи е в пълен безпорядък. Служението ни получава хиляди писма на седмица от християни по целия свят. Това, което четем с жена ми е сърцераздирателно, и работниците ни плачат с нас, докато четем тези жални молби за молитви от много отчаяни християни, които са на края на силите си. Толкова много домове и животи изглежда са извън контрол, някои искат да избягат чрез самоубийство.

Получаваме писма от стотици християнски съпруги, чиито мъже са ги изоставили или са на път да ги изоставят. Много от тези съпрузи, преди са били запалени за Бог, но сега пият, скитат с други жени и са напълно измамани от Сатана. Има християнски жени, които мразят да се събуждат сутрин и да заспиват вечер, плачейки.

Децата се бунтуват и се връщат към греха. Има хаос и смут в толкова много християнски семейства. Дори получаваме писма от служители, чиито съпруги ги изоставят. Има толкова много, сияещи доскоро християни, които обръщат гръб на Господ, а връщането към греха е лесно и състоянието става все по-лошо. Понеже беззаконието се умножава, любовта на много хора охладнява.

Усещаме чувство на отчаяние и безпомощност в толкова много християни. Мнозина губят надежда и няма радост или победа в никоя сфера от живота им. Те изглеждат толкова победени, подтиснати, безпомощни, стъпкани, изтощени и притеснени. По начина, по който много от тях се изразяват, изглежда, че стените и вратите са разрушени и Сатана вилнее без проблеми.

Четем стотиците сърцераздирателни молби и това ни кара да паднем на колене и да извикаме: „О, Господи, какво става с възлюбените Ти хора? Как е възможно врагът да ги тъпче и да ги наранява с такава ярост? Защо толкова много са в робството на страха и бъркотията? Защо децата Ти са толкова опустошени? Защо няма Божии хора, които да се изправят със свято негодувание и да кажат: „Стига!“

Моята скръб е просто отражение на по-голямата Божия скръб по жалкото състояние в живота и домовете на Божия народ, защото тези неща не би трябвало да са така!

Бог наистина скърби за хората Си. Той скърбеше повече от 40 години за народа Си Израел, поради проблемите и скръбта, които те си докараха чрез неверието си – „А против кои негодува четиридесет години? Не против ония ли, които съгрешиха, и чиито трупове паднаха в пустинята?“ (Евреи 3:17)

Бог беше обещал да ги носи в собствените Си ръце през мъчната пустиня. Той им обеща да бъде техен водач, пазач, подслон, силна ръка, завет срещу всяка буря, освободител от врага и висока кула на протекция. Той им обеща, че никое оръжие срещу тях няма да успее. Те щяха да са зеницата на окоето Му, радостта на душата Му, обект на нежните Му любящи грижи. Враговете им щяха да бъдат тяхно подножие, винаги щяха да са повече от победители.

Ако те бяха повярвали онова, което им каза Бог, ако бяха повярвали, че обещанията Му са истина, ако си бяха почивали в мощта Му да ги освободи, биха били непобедими! Не биха станали жертва на отчаянието и проблемите. Щяха да минат през тази опасна пустиня добре нахранени, нямаше да изпитват жажда, нуждите им щяха да бъдат посрещнати, щяха да пеят с голяма радост. Можеха да имат мирен живот, почивка и победа в красивата обещана земя, а всичките им духовни и физически нужди щяха да са снабдени. Това беше планирал Бог за тях. Това обеща Той. Той толкова много искаше те да бъдат победители, да бъдат радостни, да живеят в мир и да бъдат благословени. Искаше да им оправи леглото, когато са болни, искаше да направи всичко за тях, за да им даде сигурност и да ги опази като специален народ.

Но неверието им разруши всичко! Неверието заслепи очите им за Божиите пътища! Те пропуснаха Божия план, просто защото не повярваха в обещанията Му. „На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на ония ли, които бяха непокорни? И тъй виждаме, че поради неверието си те не можаха да влязат.“ (Евреи 3:18-19)

Не само похотта и разврата им докараха проблеми и скръб. Бог беше милостив към греховете им, а закланото Агне осигуряваше цялото опрощение, от което те се нуждаеха. Той осигури опрощение за греховете на плътта.

Безочливото им неверие върза Божиите ръце, така че Той повече не можеше да им помогне или да ги избави. Неверието им ги ограби от всичкия мир и почивка, и направи всички Божии обещания безполезни и безсилни.

Вратата към пълнота, радост и победа беше отворена, но неверието им попречи да влязат. Те започнаха да се съмняват в Божията любов и грижи за тях. Започнаха да поставят под съмнение милостта и загрижеността Му и се обърнаха към себе си за да търсят помощ от плътта. Това ги доведе до тъжното състояние на тъга, а проблемите ги заобиколиха от всички страни.

Гледаме болезнената история на Израел в пустинята и си казваме – каква загуба! Какъв би могъл да бъде живота им, ако само бяха повярвали на Бог! Не трябваше да живеят в такъв страх и робство! Не трябваше да губят вяра и да си докарат такива проблеми! Сами се докараха дотам. Защо не избраха добрия път на вяра и доверие – победоносния път, Божия път? Защо трябваше да измрат по такъв тъжен, ужасен начин – победени, разбити и безпомощни?

Бог скърби дори повече за това поколение вярващи, защото ние имаме по-добри обещания и въпреки това не вярваме! Неверието ни е непростимо!

„И тъй, понеже ни остава обещание да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би да се открие, че някой от вас не е достигнал до нея. Затова нека се постараем да влезем в тая почивка, за да не падне някой в това, да дава същия пример на неверие.“ (Евреи 4:1,11)

Помислете отново за Божията скръб, когато Той вижда какво се случва отново в живота на Неговия народ! Бог казва точно така: „Сега трябва да е различно! Имате обещанието Ми да ви въведа в място на пълен мир и почивка, само ако повярвате! Пред вас имате пример за опасността от неверието. Вземете под внимание трагичния пример на Моя народ в миналото.“

Израел нямаше пример пред себе си за разрушителната сила на неверието. Те не можеха да прочетат подробен, стъпка по стъпка разказ за хора, които загубиха всичко поради глупавото си неверие. Но ние можем! Имаме същите обещания – обещания за живот на пълна и абсолютна почивка и освобождение в Него. Служим на същия Бог! Но дори още повече – ние имаме първосвещеник в небето, който защитава всичките ни интереси. Нашата надежда е по-добра, изградена на по-добри обещания. Ние имаме Човек в слава, който е трогнат от собствен опит, със самото чувство, което поражда нашите проблеми, грижи и нужди.

Бог казва: „Вие имате причина да се държите здраво за вярата си, причина, която Израел нямаше! Имате Първосвещеник в небето – Свещеник, който ви кани смело да дойдете в присъствието Му.“ „Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно.“ (Евреи 4:16)

Кога най-накрая ще има Божи хора, които ще влязат в съвършената Му почивка? Ако ние не го направим, никое поколение няма да успее, защото ние сме последните!

Толкова често се случва Божиите хора да връзват ръцете Му, така че Той да не може да им погне и да ги освободи. Точно неверието на избраните е онова, което пречи на Божествената Му сила. Така беше и когато Той ходеше на тази земя в плът. Той отиде в собствената Си страна, сред собствения Си народ, а те се съблазниха в Него. „И не извърши там много велики дела, поради неверието им.“ (Матей 13:58)

Когато Исус плака за Ерусалим, Той извика: „Ерусалиме, Ерусалиме, аз бих искал... но ти не искаш.“ Исус искаше да ги събере под крилата Си и да ги закриля от предстоящите бури, но те отказаха чрез неверието си. Каква страшна слепота! Те имаха толкова крещяща нужда, а Той имаше всичко, от което те се нуждаеха, но неверието им не можа да види и проумее това.

Няма нито една причина вярващите да живеят като жертви на толкова ужасни страхове, неспокойства и мъки. Това, което днес се случва в живота и домовете на християните е безсмислено, както самоналоженото робство на израилтяните. Не трябва да бъде така, не е необходимо да е така!

В тези последни дни, онези, които не са се научили да Му вярват за всичко, ще бъдат унищожени от страховете и грижите си! Ще бъдат съкрушени!

Всички израилтяни, които излязоха от Египет, с изключение на Исус Навиев и Халев, бяха унищожени в пустинята. Те не умряха по Божията воля. Умряха без надежда, без радост и мир, умряха самотни и изоставени. А не трябваше да свършват така. Всички те трябваше да бъдат освободени и да влязат в страната на мира и почивката.

Преди да умре, Моисей им каза защо ще бъдат толкова жестоко унищожени. Той им припомни: „Господ ще се бие за вас... Бог те е носил, както човек носи сина си... А относно това вие не повярвахте Господа вашия Бог.“ (Второзаконие 1:30-32). Моисей каза: „А Господ чу гласа на думите ви, и като се разгневи закле се, казвайки: Ни един от човеците на това зло поколение няма да види добрата земя... Вие се върнете та идете в пустинята... Да се не изкачвате, нито да воювате, защото Аз не съм сред вас... нито ви даде ухо.“ (Второзаконие 1:34,35,40,42,45). Бог им каза, че непрестанното им неверие ги обрече на толкова ужасен край.

Мислим си, че Бог не ни чува, когато се оплакваме и се съмняваме в Него ли? Бог казва: „Чух какво казахте в обезкуражението си! Чух думите на съмнението и страховете ви! Вие отказахте да Ми повярвате! Съмнявате се дори и в мислите си!“

О, Божии светии, внимавайте какво казвате във време на изпитания! Може наистина да обичате Господ, да се молите и да четете Словото Му. Но какво да кажем за мислите и думите ви към Него – Той чете мислите ви! Бог приема това много насериозно и на Него трябва да Му се вярва. Неверието е най-голямата скръб, която можете да Му причините.

Вярвате ли Му когато Словото Му обещава: „Така ще се убоят от името на Господа живеещите на запад, И от славата Му живеещите при изгрева на слънцето; Защото ще дойде като стремителен поток, затласкан от Господното дихание” (Исаия 59:19)?

Врагът идва ли срещу теб, срещу дома ти и срещу любимите ти хора? Заплашва ли те, че ще излее потоп от проблеми върху теб? Отчаян ли си, страхуваш ли се, обвиняваш ли Бог? Или се обръщаш към Господ, прилепаш се за Него във времето на нужда и грижи, почиваш на обещанията Му, за да те изведат от ситуацията и Му се доверяваш напълно, без значение колко зле изглеждат нещата?

Голямо зло е в Божиите очи децата Му да се съмняват с думи или мисли, относно любовта и грижата Му за тях.

Исаия каза: „Извикай силно, не се щади; Издигни гласа си като тръба та изяви на людете Ми беззаконието им.” (Исаия 58:1)

Кое беше голямото беззаконие? Удивително – Исаия говореше на онези, които „Ме търсят всеки ден и желаят да учат пътищата Ми, народ, който е извършил правда; И не е оставил постановлението на своя Бог... И желаят да се приближат при Бога.” (Исаия 58:2)

Исаия се обръщаше към хора, които истински търсеха и обичаха Бог. Те не бяха зли грешници, това бяха най-добрите от избраните Божи хора, въпреки това те бяха виновни за този оскърбителен грях-неверието! Той беше загрижен за детайлите в живота им. Те се молеха на Бог, на когото не вярваха. Идваха при Бог, за когото не вярваха, че отговаря на молитвите им или че прави чудеса за тях.

Чуйте неверието им! „Защо постихме, казват , а Ти не виждаш? Защо смирихме душата си, а Ти не внимаваш?” (Исаия 58:3)

Нека ви обясня какво означава това, защото много хора са жестоко изпитвани по същия начин. Започваш да търсиш Бог с цялото си сърце. Събаряш всичките си идоли от егоизъм и плът. Огладняваш за Бог и започваш да се молиш и да търсиш лицето Му. Наистина искаш да угодиш на Бог, да Му вярваш и да живееш истински победоносен живот. За малко всичко върви добре. Но един ден врага идва с ужасните си лъжи, за да те изпробва! Той нашепва: „Не си струва да си толкова свят и чист. Нищо не се е променило всъщност. Не ти се случват чудеса. Опитваш се много, но въпреки това не си по-добър от онова, което беше. Погледни всичките проблеми и болка в живота си! Бог не работи повече в живота ти сега, отколкото когато беше студен. Това не работи за теб.”

Дяволът ще ти се присмива: „Ти си същия човек, който винаги си бил – самотен, изоставен, изпитващ болка, парцал, който другите тъпчат. Бог не отговаря на молитвите ти. Проблемите и грижите няма да си отидат. Дори постенето ти не дава резултати. Защо не се отпуснеш и не бъдеш като всички останали? Защо полагаш толкова усилия да бъдеш свят, когато не виждаш много-много резултати? Защо да четеш Библията, да се молиш, да живееш отделен и чист живот, след като това изглежда не променя нещата?“

Бъди внимателен по време на тези изпитания! Не позволявай на мисли, че Бог не работи в живота ти, да се реят из ума ти! Не се отпускай и не се предавай на лъжливите духове на страх и неверие. Страшен грях против Бог е да се съмняваш, че Той се интересува от теб! Молитвата те променя и това е по-важното. Бог работи, и онова, което Той прави, е скрито от погледа ни, но всяка молитва трогва любящото Му сърце и Той все още събира в бутилка всяка сълза.

Приближаваме се към време, в което само онези, които напълно вярват на Бог, ще оцелеят! Ако не можеш да Му вярваш в добрите времена, какво ще правиш когато настане съд?

Еремия предупреждава: „Ако тичаш с пешаците, и те те изморят, тогава как ще се надваряш с конете? И макар че в мирна страна си в безопасност, но какво би направил в прииждането на Йордан?“ (Еремия 12:5)

С други думи: „Ако не можеш да вярваш на Бог сега, във време на спокойствие, когато наоколо е само мир и просперитет, как ще Му вярваш, когато потопа на съда се излее? По-голямата част от Божиите хора не са готови за предстоящия съд. След като не могат да вярват на Господ в тези добри времена, къде ще намерят вяра в дните на скръб и трудности?“

Братя, сестри, ние сме в съревнование в момента, но това е само бавно надбягване в сравнение с онова, което предстои. Скоро ще трябва да се съревноваваме с конете от апокалипсиса, със съда, падащ върху грешната ни нация от всички страни. Бог казва: „Ако не можеш да Ми вярваш по време на мир, когато не си преследван или убиван за вярата си, какво ще правиш, когато това започне да се случва? Ако не можеш да Ми вярваш в сигурно време и сравнителен просперитет, как ще Ми повярваш, когато всичко се разтърси и почне да се разпада?“

Вярвайте ми, Божии деца, изправени сме пред преливащ Йордан, пред преливащи съдби и зли дни. Онези, които не виждат че това се задава, са духовно слепи, глухи и тъпи, и ще претърпят корабкрушение във вярата си. Духът вика към всички спящи девизи: „Събуди се, облечи се със сила, о, Сион!“ По-добре да започнем да вярваме на нашия скъп Господ сега и за всичко, докато Той е близо и е готов да ни освободи.

Мисля си за всички съмняващи се, страхливи, отчаяни Божии деца, живеещи в този момент в такава бъркотия и си казвам: „както ще се случи с тези бедни скъпи души, когато дойдат истинските проблеми? Повече проблеми само ще предизвикат още повече съмнение, още повече неверие.“

Бог да ни е на помощ! Тенденцията към безпомощни съмнения и отслабваща вяра трябва да спре! Божият народ трябва да престане с всичките си съмнения, трябва да се надигне в свят и праведен гняв и да извика високо: „Дяволе, аз съм дете на всемогъщ, грижовен, небесен Баща и ти повече не можеш да ме тъпчеш в прахта на отчаянието и разгрома! Аз ще вярвам на моя Бог! Ще се моля и ще вярвам, че Бог ме чува!”

Бог надува тропета Си! Вика в полунощ. Опитва се да събуди невестата Си! Той призовава хора, които ще се предадат на Него, които ще вярват в спасителната Му, пазеща, освободителна мощ.

Не гледай обстоятелствата! Не търси доказателства! Вярвай Му, дори да не виждаш никакви видими резултати. „Благословени са онези, които вярват без да са видели.” Абсолютната вяра и доверие в Бог ще те издигне над абсолютно всички изпитания и проблеми! Вярата ще заяви: „Може да не се случи по начина, по който аз мисля, че трябва да се случи. Бог може да не го направи по моя начин, но Той ще направи онова, което е добро за мен! Ще ме пази! Ще ме подкрепи! Присъствието Му ще бъде с мен! Един ден ще изтрие всичките ми сълзи! Ще бъде верен!”

По-добре да започнем да „хвърляме” всичките си грижи върху Него – сега! Той иска да вземе всяко бреме от раменете ни! Исква да Му вярваме за всяка една нужда и проблем. Това, че толкова малко хора Му вярват, го наскърбява, но за Него ще бъде огромна радост да намери тяло от вярващи, които са хвърлили всичките си грижи на Него! Дай Му всичко! Дома си! Децата си! Работата си! Нуждите си! Бъдещето си!

Вярвате ли Му, когато казва: „Аз се грижа за теб”? Бог трябва да плаче от радост, когато намери хора, които не се тревожат за нищо, защото си почиват под грижите Му!

Давид каза: „Блажен оня човек, който се бои от Господа, който много се възхищава от заповедите Му. От лош слух не ще се бои; Сърцето му е непоколебимо понеже уповава на Господа.” (Псалм 112:1,7)

Непоколебимо ли е сърцето ти? Вярваш ли напълно на Господ за всичко?

Тогава никакви лоши новини няма да те стреснат. Не трябва да се страхуваш от нищо! Нека се срине икономиката, нека затворят банките, нека расте насилието, нека света трепери от страх, нека паднат водородните бомби. Сърцето ми е непоколебимо – закотвено! Аз вярвам в моя Господ! Жив или мъртъв – аз принадлежа на Господ.

Онези, които упоават на Господ могат да викат от радост, дори когато потопите на съда се изливат. „Така ще се веселят всички, които се надяват на Тебе; Винаги ще се радват, защото Ти им Си покровител; И ще ликуват в Тебе ония, които любят твоето име. Защото Ти, Господи, ще благословиш праведния, ще го покриеш с благословение кат с щит.” (Псалм 5:11-12)

Словото Му ни призовава към живот на вяра.

„Яви чудните Си милосърдия, Ти, Който с десницата Си избавяш уповаващите на Тебе. От ония, които въстават против тях. Пази ме като зеница на око; Скрий ме под сянката на крилата Си” (Псалм 17:7-8)

„Колко е голяма Твоята благодост, която си запазил за ония, които Ти се боят, и която си показал пред човешките чада към ония, които упоават на Тебе! Ще те скрием в скривалището на присъствието Си от човешките замисли; Ще ги скриеш под покров от препирането на езици.” (Псалм 31:19-20)

„Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя. Вкусете и вижте, че Господ е благ; Блажен оня човек, който упоава на Него. Бойте се от Господа, вие Негови светии; Защото за боящите се от Него няма оскъдност.” (Псалм 34:7-9)

„Ще опазиш в съвършен мир Непоколебими ум, Защото на Тебе упоава.” (Исая 26:3)

„Господ е сила моя и щит мой; На него е уповало сърцето ми, и Той ми помага; Затова се развесели сърцето ми, и с песните си ще Го възхваля, Господ е сила на людете Си; Той е крепост за избавление на помазаника Си.” (Псалм 28:7-8)

„Душата ни чака Господа; Той е помощ наша и щит наш. Защото в Него ще се весели сърцето ни, понеже на Неговото свето име упоаваме. Дано да бъде милостта Ти, Господи върху нас според както сме се надявали на Тебе.” (Псалм 33:20-22)

„Ония, които упоават на Господа, са като хълма Сион, който не може да се поклати, а до века остава.” (Псалм 125:1)

„Упоавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя пътеките ти.” (Притчи 3:5-6)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1985 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[God's Grief Over His People](#) / [Божията скръб за народа Му](#)